

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

«نیایش امام سجاد (علیه السلام) چون به نماز بر می خاست»

حمد خدائی را که اوّل همه آثار هستی اوست و قبل از او اوّل نبوده و آخر است بی آنکه پس از او آخری باشد، خدایی که دیده بینندگان از دیدنش قاصر و اندیشه و فهم وصف کنندگان از وصفش عاجز است. به دست قدرتش آفریدگان را ایجاد کرد و آنان را بر اساس اراده خود صورت بخشید، آنگاه همه را در راه اراده خود راهی نمود و در مسیر محبت و عشق به خود برانگیخت، موجودات هستی از حدودی که برای آنان معین فرموده قدمی پیش و پس نتوانند نهاد و برای هر يك از آنان روزی معلوم و قسمت شده‌ای از باب لطف قرار داد، هر آن‌کس را که روزی فراوان داده احدی نمی‌تواند بکاهد و هر آن‌کس را که روزی کاسته هیچ‌کس نتواند بیفزاید، آنگاه زندگی او را زمانی معین مقدر فرمود و پایانی محدود قرار داد که با ایام عمر به‌سوی آن پایان قدم برمی‌دارد و با سال‌های زندگی‌اش به آن نزدیک می‌گردد تا چون به آخر آن رسید و پیمانه زمانش لبریز شد، جان‌ش را می‌گیرد و او را به‌سوی آنچه بدان خدایش خوانده از ثواب بسیار یا عذاب دردناک راهی می‌کند تا از پی عدالت خود بدکاران را به کردار بدشان و نیکوکاران را به عمل صالحشان جزا دهد، منزّه است نام‌های او و پی‌درپی است نعمت‌های وی، کسی را نرسد که او را از کرده‌اش باز پرسد، ولی همه در معرض پرسش او باشند.